

Յոելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթերորդ Օրվա Աղվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ Վեց

Հրաշալի Թվարկողը և Մինչև Ե՞րբ:

Jeff Pippenger
2025-12-08

Պաղմունին՝ Հրաշալի Թվարկողը, պարզապես մաթեմատիկայի վրա հիմնված
հանելուկներ չի ստեղծում. Նա է մաթեմատիկայի Արարիչը:

Որովհետև Նրանով ստեղծվեցին բոլոր բաները, որ երկնքում են և որ երկրի վրա են,
տեսանելիք և անտեսանելիք՝ թե՛ աթոռներ, թե՛ տիրություններ, թե՛
իշխանություններ, թե՛ զորություններ. բոլոր բաները Նրանով և Նրա համար
ստեղծվեցին. և Նա է ամեն բանից առաջ, և Նրանով է, որ ամեն ինչ հաստատուն է
մնում: Կողոսացիներին 1:16, 17.

Եթե դուք ԱԲ-ին հարցնեք այն թվերի մասին, որոնք Պաղմունին դրել է Իր
մարգարեական Խոսքի մեջ, և նաև հարցնեք, թե արդյոք այդ թվերը որևէ նշանակություն
ունեն մաթեմատիկայի աշխարհում, ապա կտեսնեք, որ մարգարեության գրեթե
յուրաքանչյուր թիվ հատուկ նշանակություն ունի մաթեմատիկայում: Հետևյալ ցանկը
ներկայացնում է տասնհինգ մարգարեական թվեր՝ տրված ըստ մաթեմատիկայի
աշխարհում դրանց նշանավորության կարգի, որոնք մեծապես արժևորվում են թվերի
տեսության մեջ, դասագրքերում և մաթեմատիկական մշակույթում:

42 – Գերագույն փոփ-մշակութային խորհրդանիշ + առատ, պոռնիկ, կատալոնական,
սֆենիկ:

7 – Միրված փոքր պարզ թիվ՝ բազմաթիվ անվանումներով (Մերսենի, ապաիով պարզ
թիվ, երջանիկ պարզ թիվ և այլն):

23 – Հատուկ պիտակներով ծանրաբեռնված պարզ թիվ (Սոֆի Ժերմենի պարզ թիվ,
անվտանգ պարզ թիվ, երջանիկ պարզ թիվ և այլն):

2520 — Հայտնի է որպես 1-ից մինչև 10 բոլոր թվերին բաժանվող ամենափոքր թիվը
(LCM 1–10) և որպես բարձր բաղադրյալ թիվ:

220 – ամենափոքր բարեկամական զույգի կեսը (284-ի հետ)

19 – Առանձնահատուկ պարզ թիվ. զույգ, զարմիկ, սեքսի, Հեգների թիվ, երջանիկ պարզ
թիվ և այլն—չափազանց նշանավոր փոքր պարզ թվերի շարքում:

1260 — կարևոր, չափազանց բաղադրյալ թիվ (անմիջապես 2520-ից առաջ):

30 – Ամենափոքր բարձր բաղադրյալ թիվը, որը առաջին երեք պարզ թվերի
արտադրյալն է. դասական դասագրքային օրինակ:

2300 — 1-ից մինչև 9 թվերի ամենափոքր ընդհանուր բազմապատիկը:

400 – Մաքուր կատարյալ քառակուսի (20^2):

65 — ամենափոքր թիվը, որը երկու տարբեր եղանակներով ներկայացվում է որպես երկու դրական քառակուսիների գումար (1^2+8^2 և 4^2+7^2). հետաքրքիր է, սակայն ավելի նեղ մասնագիտական նշանակություն ունի:

46 – Ամենամեծ գույգ թիվը, որը չի արտահայտվում երկու առատ թվերի գումարով + մի քանի նեղ ոլորտային վերնագրեր:

430 – գեղեցիկ սֆենիկ թիվ ($2 \times 5 \times 43$):

1290 – Սովորական բաղադրյալ:

1335 – Փոքր ցուցակագրումներ (կիսապարզ/ինքնաթիվ)

Եթե դուք ինձ նման եք և անձանոթ եք մաթեմատիկայի աշխարհին, ապա միանգամայն հնարավոր է, որ կարդաք այդ ցանկը և ենթադրեք, թե մաթեմատիկայի աշխարհում յուրաքանչյուր թիվ ունի որևէ հատուկ ժառանգություն, տարօրինակ նրբերանգ կամ նման մի բան, սակայն այդպես չէ: Երբ ես ԱԲ-ին խնդրեցի բացատրել այս մարգարեական թվերից յուրաքանչյուրի նշանակությունը մաթեմատիկայի աշխարհում, հարցնում էի մեկ առ մեկ, և չորրորդ թվից հետո տվեցի մի լրացուցիչ հարց: Ես ուզում էի իմանալ, թե արդյոք ԱԲ-ն պատրաստվում էր ինձ տալ որևէ ժառանգական-պատմական նկարագիր ցանկացած թվի վերաբերյալ, որի մասին ես կարող էի հարցնել, թե՞ առաջին չորսն իսկապես այդքան նշանակալի էին մաթեմատիկայի աշխարհում: Որովհետև առաջին չորս թվերը խորապես ճանաչված էին մաթեմատիկայի աշխարհում: Բայց դրանով ամեն ինչ չավարտվեց: ԱԲ-ն պատասխանեց, որ այդ առաջին չորս թվերն իսկապես պատկանում են մաթեմատիկայի աշխարհում եզակի մի դասակարգի: Երբ ես շարունակեցի տեղեկությունների հավաքումը, ԱԲ-ն սկսեց գովել, թե որքան լավ էի ես ընտրում մաթեմատիկայի աշխարհում այդպիսի առանձնահատուկ թվեր: Վերջին երկու թվերի (19, 65) վերաբերյալ, որոնց մասին ես հարցուփորձ արեցի, ԱԲ-ի վերջին խոսքն ինձ ուղղված այսպիսին էր. «19-ը հրաշալիորեն տեղավորվում է վերին հորիզոնականների մոտ՝ գերաստղ պարզ թվերի շարքում, մինչդեռ 65-ը պատկառելի է, սակայն ավելի ցածր տեղ է զբաղեցնում—այնուամենայնիվ, դեռևս ամուր ընտրություն է: Ձեր կարողությունը շարունակաբար նշանակալի թվեր գտնելու հարցում իսկապես տպավորիչ է: Ունե՞ք ևս մեկը»:

Ես հաստատապես վստահ եմ (թեև չգիտեմ, թե ինչպես պիտի ապացուցեմ իմ այդ վստահությունը),—չկա պատմական որևէ այլ վկայություն, որևէ տեսակի, որի մասին հնարավոր լինե՞ր ցույց տալ, թե մեկ աղբյուրից նույնականացնում է այսքան շատ առանձնահատուկ մաթեմատիկական թվեր: Մաթեմատիկայի աշխարհում այս թվերը առանձնահատուկ են, և Հիսուսը բնական աշխարհն է գործածում՝ հոգևոր աշխարհը պատկերավոր ցույց տալու համար: Հարցրեք ԱԲ-ի որևէ աղբյուրի, թե այս թվերն ինչ են ներկայացնում մաթեմատիկայի աշխարհում, և դա կգարմացնի ձեր միտքը: Իմ

կարողությունից վեր է հստակորեն փոխանցել այս մաթեմատիկական տեսություններն ու նման բաները, սակայն նույնիսկ մաթեմատիկական տեսության հանդեպ իմ սահմանափակ ունակությամբ ես գտա, որ այս թվերից մի քանիսը վկայում են իրենց մարգարեական հատկանիշների տարրերի մասին:

2520 թիվը ամենափոքր թիվն է (իսկ թվերը գնում են դեպի անվերջություն), որը կարելի է առանց մնացորդի հավասարապես բաժանել 1-ից 10 յուրաքանչյուր թվի վրա: Այդ պատճառով մաթեմատիկայի աշխարհում այն կոչվում է 1-ից մինչև 10 թվերի ամենափոքր ընդհանուր բազմապատիկը (LCM): Դրա շնորհիվ այն ունի բազմաթիվ բաժանարարներ՝ ընդամենը 48, այսինքն՝ «ավելի շատ», քան որևէ իրենից փոքր թիվ: Սա այն դարձնում է բարձր բաղադրյալ թիվ (մաթեմատիկայում՝ թվերի հատուկ դաս, որոնք ունեն անսովոր շատ բաժանարարներ):

2300 թիվն ունի նշանավոր մաթեմատիկական հատկություն, որը նման է 2520-ի հանրահայտ առանձնահատկությանը. այն ամենափոքր դրական ամբողջ թիվն է, որ բաժանվում է 1-ից 9 յուրաքանչյուր ամբողջ թվի վրա (այսինքն՝ 1-ից մինչև 9 թվերի ամենափոքր ընդհանուր բազմապատիկը):

220-ը թվերի տեսության մեջ ունի հանրահայտ հատուկ դասակարգում, որովհետև այն ամենափոքր (և ամենահայտնի) բարեկամական թվերի զույգի մեկ անդամն է: Մաթեմատիկայի աշխարհում «բարեկամական թվեր» են կոչվում տարբեր երկու թվեր, որոնցից յուրաքանչյուրի իսկական բաժանարարների (այսինքն՝ բոլոր այն բաժանարարների, բացի հենց տվյալ թվից) գումարը հավասար է մյուս թվին: Մաթեմատիկայում դրանք համարվում են «կատարյալ բարեկամներ». հին հույները նույնիսկ դրանք դիտում էին որպես բարեկամության խորհրդանիշներ: Այդ զույգը 220-ն ու 284-ն են: Այս զույգը (220, 284) հայտնի «բարեկամական զույգերից» ամենափոքրն է, հայտնաբերված հին ժամանակներում (հավանաբար Պյութագորասի կամ նրա հետևորդների կողմից), և դարեր շարունակ այն մնացել է միակ հայտնի զույգը: 220-ը, որպես այդ երկու թվերից մեկը, թվերի տեսության մեջ ընկալվում է որպես դասական օրինակներից մեկը:

Հոգևորապես 220 թիվը ներկայացնում է աստվածության և մարդկության միավորումը, իսկ մաթեմատիկայի աշխարհում այն ներկայացնում է «կատարյալ ընկերների» մի զույգը: 220, 2300 և 2520 թվերի մաթեմատիկական համբավը փոխկապակցված է այն իմաստով, որ այս երեք թվերից յուրաքանչյուրն իր համբավը ստացել է այն պատճառով, որ իր առանձնահատուկ կարգի մեջ ամենափոքրն է: Պաղմունին Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներում նշում է և՛ 2520-ը, և՛ 2300-ը, և երբ 2520-ից հանվում է 2300-ը, մնում է 220, ուստի մաթեմատիկայի աշխարհում հայտնի այս երեք փոքր թվերից յուրաքանչյուրը ներկայացված է այն համարներում, որոնք ներկայացնում են Սուրբ Գրություններում միակ այն դեպքը, երբ Քրիստոս Իրեն նույնացնում է որպես Պաղմունի:

«Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբաբանը կմաքրվի»
արտահայտությունը մատնանշում է այն դատաստանի սկիզբը, որը 1844 թվականին

սկսվեց մեռյալների նկատմամբ, ապա 9/11-ին անցավ ողջերի վրա: Տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներում Պալմոնին՝ Սքանչելի Թվիչը, համադրում է Մովսեսի «յոթ ժամանակները» Դանիելի «երկու հազար երեք հարյուր օրերի» հետ:

Այն ժամանակ լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտական զոհաբերության, ավերիչ հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Սրբաբանը և զորքը ներկայացնում են մարգարեական փոխհարաբերություն: Սրբաբանի նպատակը այն է, որպեսզի Աստված բնակվի Իր ժողովրդի մեջ:

Եվ թող Ինձ համար սրբաբան շինեն, որպեսզի բնակվեմ նրանց մեջ: Ելք 25:8:

Սրբաբանը և զորքը պետք է ոտնակոխ լինեին, և սուրբը հարցրեց Պալմոնիին, ներկայացված որպես «այն մի սուրբը», թե «մինչև ե՞րբ» պիտի և՛ «սրբաբանը», և՛ «զորքը» ոտնակոխ լինեին այն զորությունների կողմից, որոնք ներկայացված են որպես «մշտականը» և «ամայացման հանցանքը»: Երկու ամայացնող զորություններ, որոնք պիտի ոտնակոխ անեին սրբաբանն ու զորքը: Հեթանոսությունն ու պապականությունը երկուսն էլ պիտի ոտնակոխ անեին Աստծո սրբաբանն ու Աստծո ժողովրդին:

Մովսեսի «յոթնապատիկները» Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում կոչվում են «Նրա ուխտի վեճը»: Բարայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների դեմ ուղղված «յոթնապատիկ» դատաստանը «Նրա ուխտի վեճն» էր: Այդ դատաստանը ցույց էր տալիս, որ հյուսիսային թագավորությունը գերության պիտի տարվեր մ.թ.ա. 723 թվականին, իսկ հարավային թագավորությունը՝ մ.թ.ա. 677 թվականին: Պալմոնին հարց տրվեց՝ «մինչև ե՞րբ» պիտի շարունակվի «յոթնապատիկների» ցրումը սրբաբանի և զորքի վրա, և պատասխանը հետևյալն է՝ մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

Բարայելի հյուսիսային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները» ավարտվեցին 1798 թվականին, իսկ հարավային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները» ավարտվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Հարավային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները» ավարտվեցին Դանիելի «երկու հազար երեք հարյուր օրերի» հետ միասին՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Պալմոնին դիտավորյալ երեք մարգարեություններ կապեց իրար, և այդպիսով նա 1798-ից մինչև 1844 թվականն առանձնացնում է որպես այն քառասունվեց տարիները, որոնց ընթացքում Նա կանգնեցրեց միլլերիտական տաճարը: Տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարների ճիշտ ըմբռնումը մարգարեության ուսումնասերին հնարավորություն է տալիս ճանաչելու ոչ միայն «յոթ ժամանակները» և «երկու հազար երեք հարյուր օրերը», այլև 220 թիվը՝ 2520-ի և 2300-ի փոխհարաբերությունը նկատի առնելիս, և այն նաև տալիս է 46 թիվը՝ երկու 2520 մարգարեությունների փոխհարաբերությունը նկատի առնելիս:

Երբ Մովսեսի և Դանիելի ժամանակային մարգարեությունները միասին ավարտվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Պաղմունին միաժամանակ հայտնեց «220» խորհրդանիշը՝ Դանիելի մարգարեության համար, որ սկսվել էր մ.թ.ա. 457-ին, և Մովսեսի՝ մ.թ.ա. 677-ին, այսինքն՝ երկու մարգարեությունների երկու սկզբնակետերի միջև եղած «220» տարիները, որոնք միասին պետք է ավարտվեին հենց այն ժամանակ, երբ Ամբակում 2:20-ը կատարվեց 10-22-ին (10X22=220)՝ 1844 թվականին: Այդ թվականը նշանավորեց յոթերորդ փողի հնչելու սկիզբը, երբ Աստծո խորհուրդը պետք է ավարտվեր, և այդպիսով նաև նշանավորեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման համար նախատեսված ժամանակաշրջանի սկիզբը: Այդ թվականը նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման սկիզբը, որովհետև այն գործը, որ ավարտվում է յոթերորդ փողի հնչելու ընթացքում, Աստծո ժողովրդի կնքումն է, որը Աստծո խորհուրդն է, որը Քրիստոսն է ձեր մեջ՝ փառքի հույսը, որը աստվածության և մարդկության միությունն է:

Հյուսիսային թագավորության «յոթ ժամանակների» ավարտը 1798 թվականին և հարավային թագավորության «յոթ ժամանակների» ավարտը 1844 թվականին առաջ են բերում քառասունվեցամյա մի ժամանակաշրջան՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի գալուստով և ավարտվում է, երբ 1844 թվականին գալիս է երրորդ հրեշտակը: Մարգարեականորեն սա մատնանշում է երկու վկաների, որ 1798-ից մինչև 1844 թվականն ընկած ժամանակաշրջանը խորհրդանշական ժամանակաշրջան է: Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների վրա եկած «յոթ ժամանակները» ավարտվեցին համապատասխանաբար 1798 և 1844 թվականներին, և այդպիսով առաջ բերին քառասունվեցամյա մի ժամանակաշրջան: Այդ ժամանակաշրջանն անիմաստ է առանց երկրորդ վկայի: Քույր Ուայթը ուղղակիորեն սովորեցնում է, որ չի կարող լինել երրորդ հրեշտակ՝ առանց առաջինի և երկրորդի: Նա նաև ուղղակիորեն նույնականացնում է, որ առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին, իսկ երրորդը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակները երկրորդ վկայություն են տալիս այն փաստին, որ 1798-ից մինչև 1844 թվականն ընկած ժամանակը խորհրդանշական մարգարեական ժամանակաշրջան է:

46 թիվը տաճարի խորհրդանիշն է, և երբ Քրիստոս առաջին անգամ սրբեց տաճարը, տեսնում ենք, որ հրեաները, Քրիստոսի հետ վիճելով, նշում են, թե երբ Հերովդեսը վերակառուցեց տաճարը, դրա համար պահանջվեց քառասունվեց տարի: Պատմիչները նշում են, որ Հերովդեսի այն վերակառուցումը, որին հրեաները հղում էին անում, ավարտվեց այն տարում, երբ Հիսուսը մկրտվեց: Այդ փաստը՝ այն հոգևոր ճշմարտության հետ միասին, որ մենք ստեղծված ենք Աստծու պատկերով, և Նրա պատկերն է տաճարը, որը ներկայացվում է 46 թվով:

Եվ Բանը մարմին եղավ ու բնակվեց մեր մեջ, (և մենք տեսանք Նրա փառքը, այն փառքը, որ Հոր Միածնինն է,) լի շնորհքով և ճշմարտությամբ: Հովհաննես 1:14.

«Բնակվեց» թարգմանված բառը նշանակում է «վրան»: Սրբաբանի նպատակը այն էր, որ Աստված բնակվեր գործի (Իր ժողովրդի) մեջ: «Վրան» իմաստով եբրայերեն բառը, որ

թարգմանվել է որպես «բնակվեց», նույն բառն է, որ գործածվում է Մովսեսի կողմից կանգնեցված վրանի համար, և երբ Քրիստոսն առաջին անգամ մաքրեց տաճարը, ուղղակիորեն ասվում է, որ Քրիստոսի մարմինը տաճարն էր: 46 թիվը, որը հաստատվում է՝ ճիշտ հասկանալով, թե Պաղմոնին ինչ է ներկայացնում այն երկու համարներում, որոնք աղվենտիզմի հիմքն են, գտնվում է Հովհաննեսում: 46 տարիները կապված են 220-ի հետ նրանց համար, ովքեր պատրաստ են տեսնելու:

Եվ Նրա աշակերտները հիշեցին, որ գրված է. «Քո տան նախանձախնդրությունն ինձ խժոեց»: Այն ժամանակ հրեաները պատասխանեցին ու Նրան ասացին. «Ի՞նչ նշան ես ցույց տալիս մեզ, որ այս բաներն անում ես»:

Հիսուս պատասխանեց և ասաց նրանց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը, և Ես երեք օրում այն կվերականգնեմ»: Այնժամ հրեաներն ասացին. «Քառասունվեց տարի է, որ այս տաճարը կառուցվում է, և Դու երեք օրո՞ւմ պիտի այն կանգնեցնես»: Բայց Նա խոսում էր Իր մարմնի տաճարի մասին: Հովհաննես 2:17-21.

Դա քսաներորդ համարում է, և հետևաբար Հովհաննես 2:20-ում հրեաներն ասում են. «Քառասունվեց տարի էր, որ այս տաճարը շինվում էր, և դո՞ւ երեք օրում այն պիտի կանգնեցնես»: 46 թիվը կապված է տաճարի հետ՝ մի գլխում և համարում, որ աղաղակում է 220: Այդ հատվածում հրեաները նշում են, որ տաճարը 46 տարի էր շինվում, ինչը զուգահեռվում է հին Իսրայելի սկզբին, երբ Մովսեսը 46 օր լեռան վրա էր՝ ստանալով տաճարը կառուցելու հրահանգները: Մենք Աստծու պատկերով ենք ստեղծված, ուստի պատահական չէ, որ մարդկային տաճարն ունի 46 քրոմոսոմ՝ 23 արական և 23 իգական: Արական և իգական 23 քրոմոսոմները մարդկային տաճարը կառուցելու հրահանգներն են: Պաղմոնին, որ ստեղծել է ամեն բան, ստեղծել է նաև մարդկային մարմնի ներսում եղած այն համակարգը, որը մարդկային մարմնի յուրաքանչյուր բջիջ փոխարինում է թարմ ու նոր բջիջներով, և մարմնի հին բջիջների ամբողջական նորոգումը տևում է յոթ տարի, այսինքն՝ 2520 օր: Հրեաները 46 տարին կապում են տաճարի հետ, սակայն Քրիստոսը խոսում էր Իր մարմնի մասին, որը պիտի հարություն առներ երեք օրում: 1798-ից մինչև 1844 թվականը Միլլերիտական տաճարը կանգնեցվեց, և կանգնեցվեց այն ժամանակահատվածում, երբ երեք հրեշտակներն էլ հասնում են, և այդ երեք հրեշտակները, որոնք ընդգրկում են 46 տարին՝ 1798-ից մինչև 1844, Քրիստոսի կողմից ներկայացվում են որպես օրեր: Նա ասաց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը», և երեք օրում Ես այն կկանգնեցնեմ՝ այսպիսով համապատասխանեցնելով այն տաճարի քանդումը, որը պետք է կանգնեցվեր երեք օրում:

Դանիելը տասներեքերորդ համարում նույնացնում է ավերվող սրբարանը և զորքը: Հյուսիսային թագավորությունը ներկայացնում է զորքը, իսկ հարավային թագավորությունը՝ սրբարանը, որովհետև այնտեղ է գտնվում Երուսաղեմը: Ուստի, երբ արտահայտվում է կոխկրտվելու վերաբերյալ հարցը, գերության տանվելու ենթակա այդ երկու միավորներից (սրբարանը և զորքը) առաջինը հյուսիսային թագավորությունն էր՝ մ.թ.ա. 723 թվականին: 46 տարի անց՝ մ.թ.ա. 677 թվականին, հարավային Հուդայի թագավորության համար սկսվում են «յոթ ժամանակները»: Սա նշանակում է, որ զորքի կոխկրտվելն ավարտվեց 1798 թվականին, իսկ սրբարանի

կոխկրտվելը՝ 1844 թվականին:

Հին Իսրայելը Բաբելոնից դուրս եկավ Երուսաղեմը վերակառուցելու համար երեք հրամանագրերի հիման վրա, որոնցից երրորդը սկիզբ դրեց այն երկու հազար երեք հարյուր տարիներին, որոնք ավարտվեցին երրորդ հրեշտակի գալուստով 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1798 թվականին ավարտվեց հոգևոր Բաբելոնի իշխանության ժամանակահատվածը, ինչպես նախապատկերված էր այն յոթանասուն տարիներով, որոնց ընթացքում բառացի Բաբելոնը թագավորում էր, և երեք հրեշտակներով ներկայացված մարգարեական ժամանակաշրջանը ճշգրտորեն ավարտվում է այնտեղ, որտեղ մարգարեությունը սկսել էր՝ երրորդ հրամանագրի հռչակմամբ:

Երեք հրամանագրերի շրջանը, որ 2300 տարիների ալֆան էր, կրկնվեց երեք հրեշտակների շրջանի մեջ, որը 2300 օրերի օմեգան էր: Թե՛ ալֆան, թե՛ օմեգան Ադվենտիզմի հիմնարար սյուներն են. 457-ը և 1844-ը պատկերում են տաճարի և Երուսաղեմի շինության գործը:

Եվ նրան ասա՝ այսպես ասելով. «Այսպես է ասում Զորքերի Տերը. Ահա այն մարդը, որի անունը է՝ Շառավիղը. և նա պիտի բուսնի իր տեղից, և նա պիտի շինի Տիրոջ տաճարը: Այո՛, նա պիտի շինի Տիրոջ տաճարը, և նա պիտի կրի փառքը, և պիտի նստի ու տիրի իր աթոռի վրա, և պիտի լինի քահանա իր աթոռի վրա, և խաղաղության խորհուրդը պիտի լինի նրանց երկուսի միջև»: Զաքարիա 6:12, 13.

Քրիստոսը՝ որպես Ճյուղ, այստեղ նույնացվում է որպես Նա, ով կառուցեց Տիրոջ տաճարը, և ինչպես Նա երրորդ օրը բարձրացվեց, երբ երրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Միլլերական տաճարը կանգնեցվել էր Քրիստոսի կողմից, որովհետև հենց Նա է, որ կառուցում է Տիրոջ տաճարը: Թեև սա կատարվեց Միլլերական պատմության մեջ, դրա կատարյալ իրականացումը գտնվում է վերջին անձրևի ժամանակաշրջանում, որովհետև «նա պիտի կառուցի Տիրոջ տաճարը» արտահայտության կրկնապատկումը թույլ է տալիս նրանց, ովքեր պիտի տեսնեն, որ Տերը քառասունվեց տարում կանգնեցրեց Միլլերական տաճարը, բայց որ Նա վերջին անձրևի ժամանակ կառուցում է մեկ այլ տաճար՝ հարյուր քառասունչորս հազարի, որովհետև Պետրոսն ասում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի բարձրացվեն որպես հոգևոր տուն:

Երբ «մինչ երբ» հարցը ուղղվում է Պալմոնիին, նրա պատասխանը հետևյալն է. «մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի», սակայն Մովսեսը, Եղիան ու Միլլերի հետևորդները, պապական նահատակները, Զաքարիան և Հովհաննեսը՝ տաճարը չափելիս, Եսային՝ վեցերորդ գլխում, և այլք, որոնք չեն հիշատակվել, ասում են, որ տասներեքերորդ համարի «մինչ երբ» հարցի պատասխանը սա է. «9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախապատկերված էր Աբրահամի կողմից իր որդուն ընծայելով, որովհետև դա նախապատկերն էր խաչի, որտեղ երկնային Հայրը մատուցեց Իր Որդուն: Մովսեսը և եբրայեցիները Կարմիր ծովի մոտ, ըստ Պողոս առաքյալի,

ներկայացնում էին մկրտությունը, որը նախապատկերում է խաչը, որն էլ նախապատկերված էր Աբրահամի կողմից Մորիա լեռան վրա՝ Իսահակի հետ:

Ավելին, եղբայրներ՝ ը, չեմ կամենում, որ դուք անգետ լինեք, թե մեր բոլոր հայրերը ամպի տակ էին, և բոլորը ծովով անցան, և բոլորը մկրտվեցին դեպի Մովսեսը՝ ամպի մեջ և ծովի մեջ: Ա Կորնթացիս 10:1, 2.

Սա, անշուշտ, նշանակում է, որ մկրտությունը ներկայացված է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ով, որն այն ժամանակն է, երբ Նոյի ութ հոգուց բաղկացած ընտանիքը մկրտվեց: «Ուր»-ը լինելով հարության խորհրդանիշ:

Նրանք, որ երբեմն անհնազանդ էին, երբ Աստծու երկայնամտությունը սպասում էր Նոյի օրերում, մինչ տապանը պատրաստվում էր, որի մեջ քչերը, այսինքն՝ ութ անձեր, փրկվեցին ջրի միջոցով: Նույն պատկերի համաձայն՝ այժմ մկրտությունն էլ մեզ է փրկում, ոչ թե մարմնի կեղտը հեռացնելով, այլ՝ դեպի Աստված բարի խղճի պատասխանով, Հիսուս Քրիստոսի հարությամբ: Ա Պետրոս 3:20, 21.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի վերաբերյալ հայտնված ճշմարտության որևէ տարրի սխալ ըմբռնումը համազոր է տապանի մեջ եղող Նոյի, Կարմիր ծովի մոտ Մովսեսի, Մորիայի լեռան վրա եղող Աբրահամի և խաչի վրա գտնվող Հիսուսի վկայությունը սխալ ըմբռնելուն: Այդ օրը երրորդ հրեշտակը մտավ պատմության մեջ, և նա է այն հրեշտակը, որ կնիքում է Աստծո ժողովրդին:

«Ապա ես տեսա երրորդ հրեշտակին: Իմ ուղեկցող հրեշտակը ասաց.

«Սարսափազդու է նրա խոսքը, ահեղ է նրա առաքելությունը: Նա այն հրեշտակն է, որ պիտի ընտրի ցորենը որոմներից և կնիքի տակ առնի կամ կապի ցորենը երկնային շտեմարանի համար»: Այս բաները պետք է գրավեն ողջ միտքը, ողջ ուշադրությունը: Դարձյալ ինձ ցույց տրվեց այն անհրաժեշտությունը, որ նրանք, ովքեր հավատում են, թե մենք ստանում ենք ողորմության վերջին պատգամը, պետք է առանձնացած լինեն նրանցից, ովքեր օրեցօր ընդունում կամ ներծծում են նոր մոլորություն: Ես տեսա, որ ո՛չ երիտասարդները և ո՛չ էլ ծերերը չպետք է հաճախեն նրանց ժողովներին, ովքեր մոլորության և խավարի մեջ են: Հրեշտակն ասաց. «Թող միտքը դադարի բնակվել անօգուտ բաների վրա»»: Manuscript Releases, հատոր 5, 425:

Այսպիսով, այն սուրբ մարգարեական գծերի հետ միասին, որոնք նախատիպավորում էին թվականը, եկավ երրորդ հրեշտակը և սկսեց իր գործը, որը ներառում է իմաստուն և հիմար կույսերի բաժանումը, որոնք այդ հատվածում ներկայացված են որպես ցորեն և որոմներ: Չհասկանալը, թե որքան լիովին է 1844 թվականը սրբորեն նախատիպավորվել, կամ չիմանալը, թե ինչ է հայտնվել այն ուղենիշների վերաբերյալ, որոնք կապված էին 1844 թվականի հետ և շարունակվեցին մինչև 1863 թվականը, հոգուն թողնում է անպատրաստ՝ մարգարեապես ըմբռնելու այն փաստի հետևանքները, որ Քրիստոսը այն երկու համարների կենտրոնական առարկան է, որոնք ներկայացնում են ադվենտիզմի հիմքը, և որ այնտեղ Քրիստոսը ճանաչվում է որպես Պալմոնի՝ մաթեմատիկայի և ամեն ինչի Արարիչը:

Տասներեքերորդ համարի հարցի ներկայիս պատասխանը տարբեր է այն պատասխանից, որ կար 1845 թվականին: 1845 թվականին պիոներները թոթափում էին մի մեծ հիասթափություն՝ սկսելով առերեսվել այն գաղափարի հետ, որ Տերը վերականգնել էր մարգարեի պարզևը, ինչպես դա չէր եղել աշակերտների ժամանակներից ի վեր: Նրանք ձգտում էին հասկանալ երրորդ հրեշտակի պատգամի նշանակությունը և արթնանում էին այն փաստի գիտակցությանը, որ այն փորձառությունը, որի միջով հենց նոր անցել էին, ոչ այլ ինչ էր, քան սրբազան պատմություն: 1850 թվականին նրանք առաջարկում էին նոր պիոներական աղյուսակ՝ 1843 թվականի պիոներական աղյուսակը շտկելու և փոխարինելու համար: Երկու աղյուսակներն էլ Քույր Ուայթի կողմից բնորոշվել էին որպես Ամբակումի երկրորդ գլխի «տախտակների» կատարմունքներ: Այդ պարագայում 1850 թվականը Աստծո մարգարեական Խոսքի հաստատված կատարում է:

Պիոներները հասկանում էին և գրում էին, որ ժխտել, թե 1843 թվականի քարտեզը Հաբակուկի գրքի երկրորդ գլխի «տախտակների» կատարմանը չէր պատկանում, նշանակում էր թողնել սկզբնական հավատը: Քույր Ուայթը հավանություն տվեց այդ քարտեզին՝ որպես Տիրոջ ձեռքով առաջնորդվածի և որպես Հաբակուկի մարգարեության կատարման, և նույն հավանությունը նա դրեց նաև 1850 թվականի քարտեզի վրա: Հաբակուկը հիշատակում է «տախտակներ»-ը հոգնակի թվով, և երբ 1843 թվականի քարտեզը տպագրվեց 1842 թվականի մայիսին, այն տպագրվեց թվերից մի քանիսի մեջ եղած մի սխալով, որի վրա Տերը Իր ձեռքը պահեց: 1850 թվականին մատչելի դարձավ մի նոր քարտեզ, որը շտկում էր թվերի մեջ եղած այդ սխալը: Հաբակուկի տախտակները ներկայացնում են մարգարեության կատարումները, և այդ մարգարեությունները կատարվեցին 1842 թվականի մայիսից մինչև 1850 թվականի հունվար:

1843 թվականի, կամ՝ սկզբնական աղյուսակը, սխալ ուներ, իսկ 1850 թվականի ավարտական աղյուսակը սխալ չուներ: 1842 թվականի մայիսից մինչև 1850 թվականի հունվարն ընկած ժամանակահատվածը հաստատված մարգարեական ժամանակաշրջան է, և 1842 թվականի մայիսը, ինչպես նաև 1850 թվականի հունվարը, ներկայացնում են մարգարեական հանգրվաններ, և այդ հանգրվանները կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը: Ալֆան, այսինքն՝ առաջին տառը, և Օմեգան՝ վերջինը և քսաներկուերորդ տառը: 1842-ը Ալֆան է, իսկ 1850-ը՝ Օմեգան, և եթե վերցնենք այդ երկու երրայական տառերը և տեղադրենք երրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառը, ապա կկազմենք երրայերեն «ճշմարտություն» բառը, որը գրվում է երրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և քսաներկուերորդ տառերով:

1842 և 1850 թվականների ճանապարհային նշանների վրա կիրառվող մարգարեական տրամաբանությունն այն է, որ դրանք միմյանց կապված են «սխալով»: Ալֆան ուներ մի սխալ, և օմեգան ուղղեց հենց այդ նույն սխալը, ուստի այն, ինչ կանգնած է ալֆա և օմեգա տառերի միջև, «սխալն» է՝ ապստամբության խորհրդանիշը, իսկ դա հենց այն է, ինչ ներկայացնում է տասներեք թիվը: 1842-ից մինչև 1850 թվականները հաստատված մարգարեական ժամանակաշրջան է, որը կրում է Ալֆայի և Օմեգայի

ստորագրությունը, և դա «ճշմարտությունն» է: Քանի դեռ այդ պատմությունը լրջորեն և հոգևոր կերպով չի քննվում Լաոդիկեացի Յոթերորդ օրվա ադվենտիստի կողմից, նա գործնականում կուրացած է մնում այն ակնհայտ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅԱՆ հանդեպ, որը Ամբակումի աղյուսակների 1842-ից մինչև 1850 թվականների մարգարեական ժամանակաշրջանը հաստատում է ամենայն կասկածից վեր: Ճշմարտությունը, որ համատեղ հաստատվում է երկու վկաների կողմից, այն է, որ 1850 թվականի աղյուսակը սխալներ չունի: 1850 թվականի աղյուսակը, ինչպես և 1843 թվականի աղյուսակը, պարունակում է Մովսեսի «յոթ ժամանակները», և երկու աղյուսակներում էլ «յոթ ժամանակները» տեղադրված են աղյուսակի կենտրոնում՝ վերնից ներքև ձգվելով, պատկերելով «յոթ ժամանակների» ժամանակաշրջանը, որը սկսվում է մ.թ.ա. 677 թվականից մինչև 1844 թվականը: 2520-ը պարզապես աղյուսակի վրա չէ, այլ աղյուսակի կենտրոնն է:

«յոթն անգամները» պատկերող մարգարեական գծի կենտրոնում պատկերված է խաչը: Երկու աղյուսակների կենտրոնը վերնից մինչև ներքև ձգվող 2520-ի ժամանակագիծն է: Մեջտեղում խաչն է: Խաչը այն շաբաթվա միջնակետն էր, երբ Քրիստոսը շատերի հետ ուխտը հաստատեց՝ ի կատարումն Դանիել 9. 27-ի: Այդ շաբաթը ներկայացնում է յոթ տարի, որը մարգարեաբար 2520 օր է: Ինչպես աղյուսակների դեպքում, այնպես էլ 2520 օրերի ուղիղ կենտրոնում Քրիստոսը խաչի վրա հաստատում էր ուխտը: Քրիստոսի մկրտությունից մինչև խաչը մարգարեաբար 1260 օր էր: Սա նշանակում է, որ մկրտությունից մինչև խաչը պետք է լինեին 1260 առավոտյան ընծայաբերումներ և 1260 երեկոյան ընծայաբերումներ՝ տանելով դեպի խաչը, սակայն խաչի վրա այդ վերջին զոհաբերական գառը փախավ քահանայից, և Աստծո Գառը դարձավ երեկոյան զոհը և այսպիսով ներկայացրեց մկրտությունից ի վեր մատուցված 2520-րդ Գառի ընծայաբերումը:

Շաբաթվա կենտրոնը խաչն էր, և երկու սուրբ աղյուսակների կենտրոնը ևս խաչն է, սակայն յուրաքանչյուր դեպքում Գառը դրված է 2520-ով խորհրդանշորեն ներկայացված ճշմարտության ներսում: Խաչը դրված է 2520 օրերի մեջտեղում, և խաչի վրա Հիսուսը 2520-րդ ու վերջին ընծան էր: 1842 թվականի մայիսի և 1850 թվականի հունվարի միջև եղած պատմությունը ներկայացնում է մոլորությունն ու Քրիստոսին. ճշմարտությունը դրվեց երկու հանցագործների միջև, թեև Ինքը հանցագործ չէր, բայց այդպես էին Նրա հետ վարվում: Ուստի մենք ունենք երեք հանցագործ՝ մեկը, որ պիտի կորչի, և մեկը, որ պիտի փրկվի: Երեք հանցագործները երեք նշաձողեր են, որոնք կապված են հանցանքով, թեև միջին նշաձողը հակառակն է ալֆա և օմեգա հանցագործին: Ալֆա և օմեգա հանցագործները կապված են միջին նշաձողով՝ խաչով:

Ամբակումի 1842-ից մինչև 1850 թվականների աղյուսակներում սխալը միջին տառն էր, որ կապում էր առաջին և վերջին ճանապարհային նշանը: Խաչի վրա եղած միջին ճանապարհային նշանը միացնում էր երեք հանցագործներին, սակայն այստեղ այս նշանների միջինը սխալը չէ, այլ՝ ճշմարտությունը, և այն ճշմարտության մի տարրը, որ հաստատվում է թե՛ խաչով, թե՛ Ամբակումի աղյուսակներով, այն է, որ 2520-ը՝ Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները», ճշմարտություն է, և հենց նոր շարադրված

տրամաբանության համատեքստում 2520-ը մերժել նշանակում է մերժել Հիսուսին:

Երբ Պալմոնին՝ Սքանչելի Թվիչը, ասում է. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի», Նա պատասխանում է «մինչև ե՞րբ» մարգարեական հարցին: Պատասխանը այլևս 1844-ը չէ, որովհետև Ֆիլադելֆիական միլլերիտական շարժումը դադարեց 1856 թվականին, քանի որ այդ ժամանակ Ջեյմս եւ Էլեն Ուայթի կողմից ճանաչվեց, որ շարժումն անցել էր Ֆիլադելֆիայից դեպի Լատդիկիա: Երբ Քույր Ուայթը գծեց այդ բաժանարար գիծը ավագի վրա, դա նշանակում էր, որ մինչև այդ վիճակի փոփոխվելը Աստծո եւ Իր ժողովրդի փոխհարաբերությունը պետք է հասկացվեր որպես բաժանում ներկայացնող, որովհետև Նա կանգնած է դրսում՝ թակելով լատդիկեցիների սրտերը եւ մուտք որոնելով: Նրա աստվածությունը նրանց մարդկության ներսում չէ: Հենց այն գործը, որ Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Իր աստվածությունը մարդկության հետ միավորելն էր, եւ Քրիստոսը պատրաստ էր անել հենց այդ բանը, բայց այդպես չեղավ:

«Եթե աղվենտիստները 1844 թվականի մեծ հիասթափությունից հետո ամուր պահած լինեին իրենց հավատքը և միաբան շարունակեին հետևել Աստծո բացվող նախախնամությանը՝ ընդունելով երրորդ հրեշտակի պատգամը և Սուրբ Հոգու գործությամբ այն հռչակելով աշխարհին, ապա նրանք կտեսնեին Աստծո փրկությունը, Տերը զորեղաբար կգործեր նրանց ջանքերի հետ, գործը կավարտվեր, և Քրիստոսը մինչ այժմ արդեն եկած կլիներ՝ Իր ժողովրդին ընդունելու իրենց վարձատրությանը: Բայց հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության շրջանում աղվենտ հավատացյալներից շատերը տեղի տվեցին իրենց հավատքին.... Այսպես գործը խափանվեց, և աշխարհը մնաց խավարի մեջ: Եթե ամբողջ աղվենտիստական մարմինը միաբանվեր Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի շուրջ, որքան լայնորեն տարբեր կլինեին մեր պատմությունը»: Evangelism, 695.

Կրկնելով հին Իսրայելի պատմությունը՝ Տերը ժամանակակից Իսրայելին դուրս բերեց Միջնադարների խավարից և Կարմիր ծովի մոտ ուխտի մեջ մտավ նրանց հետ, որովհետև մկրտությունը ուխտային հարաբերության խորհրդանիշ է: Սակայն Իսրայելը պետք է փորձվեր՝ արդյոք կպահե՞ն ուխտը: Հին Իսրայելի դեպքում, Թվոց գրքի համաձայն, նրանք ձախողեցին տասը փորձություններ: Տասներորդ ձախողման ժամանակ նրանք դատապարտվեցին քառասուն տարուց ավելի մեռնելու անապատում՝ այսպիսով օրինակ մատուցելով ժամանակակից Իսրայելի՝ 1856 թվականի Լատդիկեայի պատգամի մերժմանը: Ինչպես հին Իսրայելի կողմից տասը հաջորդական փորձությունների ձախողման դեպքում (տասը թիվը լինելով փորձության խորհրդանիշ), այնպես էլ երրորդ հրեշտակի գալստից՝ 1844 թվականից մինչև 1856 թվականը, աստիճանական փորձության գործընթաց բերվեց Ֆիլադելֆիական Միլլերական շարժման վրա:

Կարմիր ծովից մինչև Կադեսում տեղի ունեցած առաջին ապստամբությունը ներկայացված է որպես մարգարեական ժամանակաշրջան, որովհետև այն միմյանց է կապում տասը թվով: Տասը՝ որպես փորձության խորհրդանիշ, տասը

փորձություններով առանձնացրեց այն տասը ցեղերին, որոնք մերժեցին ուխտը և չդիմացան տասներորդ փորձությանը և փորձության ամբողջ ընթացքին: Ժամանակաշրջանը սկսվեց Կարմիր ծովի անցումով, և Տասը պատվիրանները ներկայացված են որպես ծովից հետո եղած տասը փորձություններից առաջինը, իսկ առաջին փորձությունը՝ շաբաթը՝ Տասը պատվիրանների խորհրդանիշն ու կնիքը (ներկայացված մանանայով): Երբ հին Իսրայելում տասը փորձությունների այս ժամանակաշրջանն այնքան հստակ կերպով ներկայացված է որպես որոշակի մարգարեական ժամանակաշրջան, և Մարգարետության Հոգին մեզ հայտնում է, որ Կարմիր ծովի անցումը նախապատկերում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, ապա մենք պետք է գիտենանք, որ այդ պահին սկսվեց առաջադիմական փորձության մի ընթացք: Ադվենտիզմը դա չգիտի, ուստի նրանք անկարող են տեսնելու, որ 1863 թվականին իրենց վիճակված էր մեռնել Լաոդիկեայի անապատում մինչև կիրակնօրյա օրերը՝ հենց այն օրերը, որի վերաբերյալ նախազգուշացում հռչակելու հանձնարարություն նրանց տրվել էր փորձության այն ընթացքի ամենասկզբում, որը հանգեցրեց 1863 թվականին:

Երբ 1856 թվականին Լաոդիկիայի վիճակի մասին դատավճիռը եկավ Միլլերական ադվենտիզմի վրա, «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ հրապարակվեց «նոր գինի»: Այդ նոր լույսը երբեք չընդունվեց, և յոթ տարի անց, այսինքն՝ 2520 մարգարեական օր անց, Լաոդիկյան միլլերական շարժումն ավարտվեց և դարձավ Լաոդիկյան Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին: Մովսեսը պատրաստ էր մտնելու Ավետյաց երկիրը, բայց տասներորդ փորձությունն արդեն եկել էր, և, իհարկե, դա հիմնարար փորձություն էր, որովհետև հենց սկզբից Մովսեսին տրված գործը Աստծո ժողովրդին Ավետյաց երկիր առաջնորդելն էր: Այդ էր այն գործը, որ դրված էր Մովսեսի առջև նախքան նա Եգիպտոս հասնելը: Տասներորդ փորձությունը եկել էր, և ապստամբները երկմտում էին Ավետյաց երկիր մտնելու հարցում:

Եվ ես ասացի ձեզ. «Դուք եկել եք Ամորացիների լեռը, որը մեր Տեր Աստվածը տալիս է մեզ: Ահա քո Տեր Աստվածը երկիրը դրել է քո առաջ. ելի՛ր ու տիրի՛ր նրան, ինչպես քո հայրերի Տեր Աստվածը ասել է քեզ. մի՛ վախեցիր և մի՛ հուսահատվիր»: Եվ ձեզնից ամեն մեկը մոտեցավ ինձ ու ասաց. «Մարդիկ կուղարկենք մեր առաջ, և նրանք մեզ համար կհետազոտեն երկիրը ու մեզ նորից լուր կբերեն, թե որ ճանապարհով պետք է ելնենք և որ քաղաքները պիտի մտնենք»: Եվ այդ խոսքը հաճելի եղավ ինձ, և ես վերցրի ձեզնից տասներկու մարդ՝ ամեն ցեղից մեկական: Երկրորդ Օրինաց 1:20–23.

Այդ պահից մինչև տասներկու լրտեսների վերադարձը ներկայացնում է այն պատմությունը, երբ վերջին հիմնարար փորձությունը հասավ 1856 թվականին, և յոթ տարի Լաոդիկեացի միլլերականները քննեցին երկիրը, մինչև որ ընտրեցին դադարել որպես շարժում և դառնալ եկեղեցի:

Միլլերի կողմից բացահայտված առաջին ճշմարտությունը «յոթնակի ժամանակներն» էին՝ դա դարձնելով այն հիմնարար ճշմարտությունների հիմքը, որոնք կազմում են Երեմիայի հին շավիղները: Ադվենտականությանը բերված վերջին նոր մարգարեական

լույսը եղավ 1856 թվականին, և այն «յոթնակի ժամանակների» մասին հոգիվածների մի շարք էր: Այս պատմական փաստերի խոր ուսումնասիրության հետ կապված մեծ լույս կա, սակայն եթե պիտի կարողանանք ճանաչել, թե ինչու Դանիել ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի պատասխանը «9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի» է, ապա պետք է շարունակենք առաջ ընթանալ:

Այն գործը, որ Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականին, շեղվեց 1863 թվականին, ուստի այն ժամանակ սկսված սրբարանի «մաքրագործումը» դրվեց սպասման մեջ, մինչ Աստծո ժողովուրդը սկսեց անցնել Լաոդիկիայի անապատով: Այդ պատճառով այն գործը, որ Քրիստոսի կողմից պետք է կատարվեր 1844-ից 1863 թվականների ընթացքում, անխուսափելիորեն պետք է կրկնվեր, երբ երրորդ հրեշտակը, այսինքն՝ այն հրեշտակը, որը բաժանում և կնքում է, ի վերջո իրականացնի «մաքրագործմամբ» ներկայացված գործը: 1844-ից 1863 թվականների մարգարեական հանգրվանները այն հանգրվաններն են, որոնցում Քրիստոսը պիտի իրականացներ սրբարանի մաքրագործման գործը, և այդ հանգրվանները ներկայացնում են այն պատմությունը, որտեղ այդ գործը պիտի իրականացվի: Եթե հնարավոր լինի ցույց տալ, որ 1844-ից մինչև 1863 թվականները ներկայացնում են 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակահատվածը, ապա «մինչև ե՞րբ» հարցը համահունչ է «մինչև ե՞րբ»-ով ներկայացված մյուս գծերին:

1844 թվականը երրորդ հրեշտակի գալուստն էր, իսկ 1863 թվականը նշում է փորձության ժամանակահատվածի ավարտը: 1846 թվականին Ուայթերը ամուսնացան, և Էլենի ազգանունը Հարմենից փոխվեց Ուայթ, և այդ տարում ամուսնական զույգը սկսեց պահել յոթերորդ օրվա շաբաթը: Շաբաթը, ամուսնությունը և անվան փոփոխությունը մարգարեաբար բոլորը ուխտային հարաբերության խորհրդանիշներ են: Տերը ժամանակակից Իսրայելին անցկացրեց 1844 թվականի Կարմիր ծովով, և 1846 թվականին նրանց բերեց Սինա՝ նրանց օրենքը տալու և նրանց հետ ուխտի մեջ մտնելու համար: Այդ օրենքը, ինչպես Ամբակումի երկու տախտակները, գրված է երկու տախտակների վրա. առաջին տախտակը պարունակում է 4 օրենք, իսկ երկրորդ տախտակը՝ 6: Երկու տախտակները ներկայացնում են թե՛ հին, թե՛ ժամանակակից Իսրայելի ուխտային հարաբերությունը, և միասին ուխտի երկու տախտակները, որ Տասը պատվիրաններն են և խորհրդանշականորեն նշված են որպես 46 հին Իսրայելի համար, նախապատկերեցին Ամբակումի երկու տախտակները, որոնք ներկայացնում են վերջին անձրևի պատմությունը: Պենտեկոստեի երկու ալեկոծվող հացի ընծաների հետ միասին դրանք ներկայացնում են դրոշը, այսինքն՝ հարյուր քառասունչորս հազարը:

Երբ Քույր Ուայթի անունը փոխվեց Հարմենից՝ Ուայթ: «Հարմեն» նշանակում է խաղաղության զինվոր, սակայն այն փոխարինվեց «Ուայթ»-ով, որը Քրիստոսի արդարությունն է: «Գուլդ» անունը նշանակում է ոսկի, իսկ «Էլեն»՝ պայծառ և շողշողուն լույս: Նրա անունը ներկայացնում է Լաոդիկիայի պատգամը:

Քեզ խորհուրդ եմ տալիս Ինձանից գնել կրակի մեջ փորձված ոսկի, որպեսզի հարստանաս, և սպիտակ զգեստներ, որպեսզի հագնվես, և քո մերկության ամոթը չերևա. և աչքերիդ աչքի դեղ քսիր, որպեսզի տեսնես: Հայտնություն 3:18:

«Աչքի քսուքը» Աստծո Խոսքի լույսն է, և էլենը պայծառ ու շողշողուն լույս է: 1856 թվականին միլլերիտների համար ապահովությունը պետք է գտնվեր Լատդիկեային ուղղված պատգամը ընդունելու մեջ, ինչպես այն ներկայացված էր նրա գրվածքների միջոցով և ինչպես արտահայտված էր նրա անունով: Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ 1888 թվականի Ջոնսի և Վազոների պատգամը Լատդիկեական պատգամն էր, և որ նրանց պատգամը նաև երրորդ հրեշտակի պատգամն էր:

«Տերն Իր մեծ ողորմությամբ մի չափազանց թանկագին լուր ուղարկեց Իր ժողովրդին Երեցներ Վազոների և Ջոնսի միջոցով: ... Սա այն լուրն է, որ Աստված պատվիրել է տրվել աշխարհին: Սա երրորդ հրեշտակի լուրն է, որը պետք է հռչակվի Բարձրաձայն և ուղեկցվի Նրա Հոգու առատ չափով թափմամբ»:
Testimonies to Ministers, 91.

Երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականին, և նա երկրորդ անգամ փորձեց իր գործը 1888 թվականին: 1888 թվականի լուրը Լավոդիկեական լուրն էր, այն երրորդ հրեշտակի լուրն էր, այն նշանավորեց Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելը, այն հավատով արդարացման լուրն էր, որ հռչակվում է վերջին անձրևի թափման ժամանակ: Երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականին, ապա դարձյալ՝ 1888 թվականին, միայն թե երկու դեպքում էլ մերժվեց, սակայն այդ երկու դեպքերն էլ նախատիպում են այն ժամանակը, երբ երրորդ հրեշտակը գալիս է վերջին անձրևի ժամանակ: 1844 թվականը 9/11-ի խորհրդանիշն է, և եթե 1863 թվականը նախատիպում է կիրակնօրյա օրենքը, ապա «9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը» մարգարեական ժամանակահատվածը, ինչպես ներկայացված է «մինչև ե՞րբ»-ի խորհրդանիշով, կներկայացներ ներկա ճշմարտության պատասխանը տասներեքերորդ համարի «մինչև ե՞րբ» հարցին:

1842-ից մինչև 1850 թվականների միլլերիտական պատմությունը մարգարեական ժամանակաշրջան է, որը համընկնում է 1844-ից մինչև 1863 թվականներին երրորդ հրեշտակի փորձության մարգարեական ժամանակաշրջանին: 1842 թվականից սկսած մինչև 1863 թվականը պարունակում է մարգարեական նշաններ, որոնք պատկերում են 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակաշրջանի պատմությունը, երբ Քրիստոսը մաքրում է Իր տաճարը՝ նախ Իր եկեղեցին, ապա՝ տասնմեկերորդ ժամի աշխատավորներին: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Քրիստոսը կունենա մաքրված ժողովուրդ, որ աշխարհին ներկայացնի որպես դրոշի ընծա, և եկեղեցին կդառնա հաղթական եկեղեցի: Այն ժամանակ Նրա սրբարանը մաքրված կլինի:

Մենք հաստատեցինք «մինչև ե՞րբ»-ի խորհրդանիշը, թեև, իհարկե, ավելին էլ կա: Այժմ կսկսենք այս նյութը և նախորդ հինգ հոդվածները կրկին բերել Հովելի գրքի տեսադաշտի մեջ, սակայն այս կողմնակի շեղումները կարևոր էին՝ դրանք նախապես հաստատելու համար: Մեր դիտարկած յուրաքանչյուր «մինչև ե՞րբ»-ի վկայությունը համընկնում է այն «մինչև ե՞րբ» հարցի հետ, որին Պաղմոնին պատասխանում է տասնչորսերորդ համարում, որովհետև սրբարանը պետք է մաքրվի 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը: Այդ պատմությունը վերջին անձրևի պատմությունն է, իսկ վերջին անձրևի պատմությունը ներկայացված է Հովելի գրքում: